

Návšteva Zverimexu a Anička už má prvé želanie

Anička naozaj ani netušila, koľko môže byť vo Zverimexe všelijakých tvorčekov. Najroztomilejší boli asi zajkovia s dlhými ovisnutými ušami. A potom jeden zeleno-červený papagáj. Sotva Aničku s Katkou uvidel, hneď sa začal nakrúcať a pokyvovať hlavíčkou, aby ich privábil. Keď prišli ku kletke, sám sa predstavil: „Ja som Lórinka, ja som Lórinka... Veľmi ma teší, veľmi ma teší...“

„A nás tiež, a nás tiež...“ odpovedali mu dievčatká a museli sa smiať.

Úplne inak to ale vyzeralo pri hadoch. Tu sa opatrne a so zatajeným dychom obe priblížili tesne k sklenenej stene terária a pozorovali mihanie sa hadovho jazýčka.

„Predstav si, keby to sklo zrazu prasklo,“ zašepkala Katka.

„Brrr,“ otriasla sa Anička. „Ja by som asi omdlela.“

„Ja asi určite,“ prikývla Katka. „Ako si ho niekto vôbec môže kúpiť domov?“

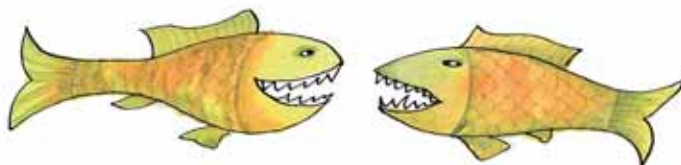

„Hada by som si nikdy nekúpila,“ zavrtila hlavou Anička. „Ale niečo by som chcela.“

„A čo napríklad rybičky?“ navrhla Katka. „Poď, pozrieme sa.“

Prešli do miestnosti, kde boli na seba naskladané akváriá s rôznymi druhmi rybičiek. Anička si ich dlho pozorne prezerala, ale nakoniec zavrtila hlavou: „Rybičky nie. Sú síce pekné, lenže ich nemôžeš pohladať.“

„Jéj, a pozri sa na tamtie,“ zhrozila sa Katka. „Teda tie sú strašidelné, fuj!“

Anička sa otočila a takmer sa zľakla. V samostatnom akváriu plávali dve veľké ryby s obrovskými zubatými papuľami. Ale to nebolo všetko. Práve sem prichádzala pani predavačka a niesla tým obludným rybám potravu – dve živé biele myšky. Sotva ich hodila do vody, obe ryby sa na ne vrhli. Úbohé myšky v okamihu zmizli v desivých zubatých papuliach.

Nie, na takéto ryby sa Anička s Katkou ani nechceli ďalej pozerieť.

„Ja by som si želala, aby ich niekto tiež zožral,“ povedala Anička a radšej sa s Katkou vrátili do prednej časti obchodu.

Okrem králikov tu boli aj veľmi roztomilé škrečky. Niektoré celé biele a niektoré s hnedými škvrnami. A ako sa na ne Anička dívala, vtom ju s hrôzou napadlo, či sa aj tieto tvorčeky možno nestanú budúcou obeťou obludných zubatých papúľ. Nie, to sa nesmie stať! Musí aspoň niekoho z nich zachrániť. A ako si to v duchu zaumienila, povedala nahlas celkom presvedčene: „Ja už viem, čo si kúpim. Vyberiem si dva škrečky.“

„To, myslím, urobíš najlepšie,“ schválila jej rozhodnutie Katka.

„Len či mi to teda doma dovoľia,“ zaváhala Anička.

„A prečo by nedovolili?“ začudovala sa Katka.

„Ak teraz neprídem neskoro,“ obávala sa Anička. „O dvanástej musím byť doma.“

„Neboj,“ povedala Katka a ukázala na hodiny, ktoré viseli na stene za pultom. „O desať minút dvanásť. Akurát to stihneme.“

Dievčatká sa ponáhľali domov. Pred kaderníctvom sa zastavili.

„A niekedy spolu môžeme jazdiť na kolieskových korčuliach,“ navrhla Katka.

„Určite,“ súhlasila Anička. „Korčule ja milujem.“